

Jacob Lindfors

Jacob Lindfors är omvärldsanalytiker och bor i Rönninge söder om Stockholm tillsammans med sin fästmö och son. Han har tidigare arbetat med säkerhetspolitiska frågor inom rikspolitiken. Vinterpaketet är hans debutroman och första delen i en planerad trilogi om Mattias Kassian, en huvudperson som väcker många känslor.

Nytt år och nya böcker, och bland dessa hittar vi debutanten Jacob Lindfors som har skrivit en spännande och fascinerande berättelse. I Vinterpaketet får vi följa elitförbandet SOG och deras kamp mot ett grovt kriminellt nätverk. Vi passade på att intervjua författaren nu när boken precis landat i bokhandeln.

Hur skulle du beskriva din bok Vinterpaketet i tre meningar?

– En pojke som blivit föräldralös under Rwanda-massakern adopteras till Sverige av en ensamstående kvinna som bor i Västerås. Han växer upp och söker jobb som soldat inom Sveriges specialförband. Men i skuggorna ruvar den värsta militära krisen i modern tid.

Din huvudkaraktär Mattias Kassian känns unik, hur hittade du honom?

– Det första jag skrev efter att min son föddes var en scen där en kvinna, som jag såg klart och tydligt framför mig, reste ner till Rwanda för att adoptera en pojke som blivit föräldralös efter massakern. Och redan där var han mer verklig och levande för mig än någon av alla karaktärer som jag skissat fram tidigare. Han fanns till. Jag minns att jag lutade mig tillbaka i stolen och tänkte: "Oh shit. Det känns som att det här har hänt på riktigt. Det har jag aldrig varit med om förut. Nu måste jag vara försiktig när jag skriver hans berättelse så att jag inte tappar den här känslan."

Vet du mycket om elitsoldater och deras vardag eller är du bara väldigt bra på research?

– Jag har verkat inom en värld där det har gått att snappa upp information och bygga en bild av hur det kan vara att arbeta inom ett specialförband. Research spelar en viktig roll också, såklart, och det gäller att kunna lukta sig till

bra källor. Men man ska aldrig glömma att jag skriver romaner. Jag skulle känna mig låst om jag inte kunde förlita mig på min fantasi. Det viktiga är att läsaren låter sig uppslukas.

Vad var det svåraste med att skriva debutromanen?

– Jag kämpar emot strömmen när jag skriver om militära teknikaliteter och militärbriefings.

Det är viktigt att berättelsen inte stannar upp och att språket inte blir för trassligt. Flytet och rytmen måste fortfarande fungera.

Man känner att du är otroligt kunnig och påläst, men vad är din drivkraft?

– Det absolut roligaste jag vet är att dyka ner i en bok som uppvärmning och sedan sätta

mig för att skriva. Jag är beroende av själva hantverket.

Man blir också nyfiken på vad som inspirerar dig?

– Jag djupdyker hela tiden i vissa specifika intresseområden. Det kan vara en viss författare eller genre, eller ett visst sätt att skriva. Jag brukar även snöa in på dataspelsutveckling och att läsa filmmanus. Och när jag säger att jag djupdyker, menar jag att jag låter de här sakerna inspirera mig till gränsen för vad som kanske är hälsosamt. Men med åren har jag lärt mig att använda mina återkommande besattheter i själva skrivandet. Det ger mig skaparlust under hela skrivprocessen.

Förutom den rent metoddrivna inspirationen, kan det räcka med en plats, ett minne, en känsla eller en låt, för att få den kreativa delen av min hjärna att tända till.

Boken känns som en given succé, så hur ser du på ditt framtida skrivande?

– Jag siktar på att ge ut en bok per år. Efter den pågående trilogin har jag en lista på lockande idéer och koncept som står på tur, varav vissa kommer att länkas samman med Kassians berättelse. Men jag är friskrivare – jag är helt blind när jag börjar på en ny bok. Vad som helst kan hända.

En sista fråga, vad läser du själv för nöjes skull?

– Jag läser brett. Mina favoritgenrer är narrativ facklitteratur och sci-fi/fantasy. Jag står med en fot i vår värld och en i andra världar. Å andra sidan tindrar mina ögon även när jag läser tidlösa klassiker som D'Artagnan-trilogin eller svenska mästerverk som Sven Delblancs Hedebyborna. Och jag älskar spänningsromaner, förstås!

*Text: Redaktionen
Foto: Anna-Lena Ahlström*

Litteratur

Sverigemagasinet publicerar här ett utdrag ur boken 'Vinterpacket' av Jacob Lindfors, i samarbete med Piratförlaget.

för ville de gå vidare med mig? Fattade de inte att jag var ett vrak?

”Ni aspirerar till att få en plats i Särskilda operationsgruppen”, fortsatte utbildningschefen i regnet. ”Det finns inget mer kvalificerat förband i Sverige. Det finns ingen hårdare gallring. Det är vårt ansvar att upprätthålla den standard som krävs för att SOG ska kunna verka på absolut toppnivå. En stor del av UT-perioden sker i fält. Vi kommer att mäta era soldatmässiga färdigheter. Pröva er psykiska och fysiska styrka. Er samarbetsförmåga och er uthållighet.”

Jag såg bort mot murarna igen. Kände den friska lukten av den svar-ta sjön där bakom.

”Efter fältveckorna följer en period av psykiska och medicinska tester för dem som går vidare. De som godkänns där erbjuds en plats på förbandets grundkurs. Vi räknar med att runt nittio procent av er som står här kommer att falla bort.”

Ingen av oss blev förvånad. Jag undrade i vilket av stegen jag skulle åka ut. Fältveckorna borde jag kunna hantera. Jag hade varit en av de bästa i mitt kompani när jag arbetade som yrkessoldat och åren i Kina hade inte fått mig att mjukna. Men jag ville inte att någon skulle försöka knäcka mig psykiskt eftersom jag inte hade en aning om hur jag skulle reagera. Jag var redan knäckt.

Min blick vandrade till de övriga befälen och instruktörerna, som stod på en linje bakom utbildningsbefälet. Både män och kvinnor. De stod orörliga och betraktade oss med blickar som inte gick att läsa av.

Först då fick jag syn på honom. Och jag ryckte till så häftigt att jag nästan råkade kliva ut ur ledet.

Han hette Niclas Felixson, men alla kallade honom ”Riot”, det call-sign som man använde när man skulle anropa honom på komradion. Nu stod han med händerna bakom ryggen, sida vid sida med sina kollegor men längre än alla, och lyssnade på utbildningsbefälet. Skägget var kvar, men det var mer trimmat än jag mindes det. Det långa surfarhåret såg ut att vara uppsatt i en hård tofs under befälsmössan. Han hade på sig regnrock precis som vi, men benen var klädda i uniformsbyxor med SOG:s färger och spräckliga kamuflagemönster. Han stod brett isär med blankpolerade armékängor på fötterna.

Niclas Riot Felixson var med i Särskilda operationsgruppen. Han var till och med ett av befälen och förmodligen en av instruktörerna som ansvarade för vår uttagningsprocess. Han låtsades inte om mig nu, men han visste självklart att jag stod där, för jag var också längre än alla andra och stack ut ur mängden.

Jag hade ingen aning om att han var med i soggen. Hur hade min oseriösa och vilda gamla kollega från Livgardet, som varit så trött på den militära banan, blivit specialförbandsoperatör? Jag fick inte ihop det. Det var något som inte stämde.

Samtidigt var det här ingen slump. Tvärtom. Det var därför jag var där. Riot hade fått in mig.

Fyra

Jag kravlade upp till krönet, halvdränkt av ösregnet och vattnet som porlade under mig i små kanaler. På himlen skymtade en lysande vass skärva mellan gråblå regnmoln. Det bleka skenet reflekterades i vattensamlingarna. Automatvapnet kändes otympligt och var smetigt av lera.

Det hade tagit en evighet att komma upp, men nu när jag nått toppen väntade en ny syn. Där nere låg en stad, full av ödsliga låtsasgator och husfasader av träplank i kulörta färger. Försvarsmakten ägde ett par sådana här platser runtom i landet, byggda för att träna strid i bebyggelse utan att behöva springa sönder golv eller kasta övningsgranater i någons hus. Resten var gamla industrilokaler som försvaret köpt upp, eller övergivna garnisonsbyggnader. Just den här SIB-staden, högt upp i de norrbottniska skogarna, var byggd för militära ändamål.

Och mitt i den satt en fastlåst gisslan och huttrade medan regnet slog mot plåttaket, och väntade på att jag skulle rädda honom, eller misslyckas.

Jag var inne på min fjärde dag av UT, och det gick inte bra.

En röst dök upp i mina hörselkäpor. *”Agera, Kassian!”*

Riots röst. Jag gav skogen till höger om mig en besk blick. Där fanns instruktörerna som bevakade militärövningen och väntade på att jag skulle göra något. Men jag hade precis krupit genom regn och gyttna för att inte bli upptäckt och tänkte inte låta dem stressa mig till att göra ett misstag.

Jag vände uppmärksamheten till ”staden” nere i dalen igen. Hittills hade jag inte haft något på min sida. Det vacklande mänluset var inget att räkna med och nattmörkret och hållregnet gjorde inte saken bättre, men om inte jag kunde se ett skit, så borde ingen annan kunna se ett skit heller. Teoretiskt sett.

Men Riot hade en poäng. Gisslan hade inte mycket tid kvar. Jag hade väntat halva natten på att de andra kandidaterna skulle göra samma övning. Vi hade suttit och frusit örönen av oss i ett ”uppvärmt” väntrum på andra sidan sluttningen. Instruktörerna kom och hämtade oss en efter en. Vi fick aldrig reda på om någon lyckats med fritagningsövningen. Allt vi hörde var smattret från automatvapen som bröt tystnaden någon gång ibland. Det var inget vidare bra tecken med tanke på att övningen gick ut på att inte bli upptäckt. Men om man blev det fick man agera därefter för att lösa situationen. Ta sig ut igen, eller anpassa sig till läget och döda sin väg fram till gisslan. Man blev inte SOG-operatör genom att slänga vapnet i gruset och ge upp.

Först nu hade det blivit min tur, sist av alla säklart.

Det var långt in på småtimmarna efter ett par hårda dagar i fält, så jag var ganska mörbultad. Men trots att det var natt, var SIB-staden nedanför kullen långt ifrån mörk. Vägarna var upplysta av gatlyktor och spotlights från husen. Inomhuslampor sken genom fönstren. Inte ens riktiga städer var såhär ljusa mitt i natten. Skogen omkring var ett stort svart hav i jämförelse.

Jag drog upp ena byxfickan och fick fram en kikare. I mitten av staden fanns ett betonghus som var den största och mest bastanta byggnaden. Två våningar, komplett med längor av fönster, en stor balkong och en takterrass. De andra husen var inget annat än tomma skal; vissa hade inte ens tak. Det såg ut som en stad i ett gammalt dataspel med dålig grafik. Om man ville hålla någon bakom lås och bom där nere var det i betonghuset man stängde in dem.

Jag sneglade på mitt armbandsur. Gisslan var körd om jag inte hittade på något. Jag behövde inte vara klumpig, men jag hade inget annat val än att röra mig in på de upplysta gatorna så snabbt jag kunde. Att agera fort var en del av testet. Om jag blev påkommen fick jag helt enkelt försvara mig.

Jag förde handen till den blöta komradion på bröstet och pressade ner sändningsknappen. ”Riot, Riot.”

”Ja, Riot här.”

Riot var den högst ansvariga utbildningsledaren över den här övningen och över UT-fältveckorna i sin helhet. Han satt säkert och gäspade på sin utkiksplats i skogen, med en full kaffetermos i handen och en presenning över huvudet.

Vi fick aldrig chansen att prata nere i Karlsborg. Nu var vi i Norrland och hade fortfarande inte sagt ett ord till varandra förutom det som strikt hade med uttagningsmomenten att göra. Om Riot låtsades som att han inte kände mig framför sina kollegor, kunde ju inte jag springa fram och börja babbla och skämta med honom från ingenstans. Det kunde skada mina chanser att ro hem operatörstjänsten. Jag visste inte vad han hade i kikaren när det gällde mig.

Men hittills hade han varit mycket mer svinig mot mig än mot någon av de andra kandidaterna.

”Riot, Kassian. Jag är framme vid målområdet.” Jag såg ut över dalen. ”Har ingen visuell bekräftelse på vare sig gisslan eller några beväpnade motståndare, men jag har lokaliserat en potentiell förvaringslokal. Ber om tillstånd att gå in i området för närmare spaningar.”

”Beviljas. Slut, kom.”

”Klart slut.”

Jag klev upp i sittande skjutställning och gick hukad nedför sluttningen. Skenet från staden nådde in mellan träden. Jag försökte hålla mig till de långa skuggorna så gott det gick.

Det första hotet dök upp några minuter senare, när jag tagit mig nästan hela vägen till staden. Jag sjönk ner på knä bakom en trädstam och

siktade. Det såg ut att vara en man och en kvinna, men det var svårt att avgöra. De var beväpnade med försvarets AKG:or båda två och bar röda armbindlar över armbågarna och röd tejp runt hjälmarna, vilket indikerade att de tillhörde den fiktiva terrorgrupp som övningsledarna hittat på som våra motståndare. De såg ut att frysa. Hängde med huvudet. Den ena gäspade. Jag var inte den första som de behövt vänta på under natten. De måste ha gått otaliga patrullvändor redan.

Jag fortsatte sikta på deras ryggtavlor medan de passerade mitt gömställe. De tillhörde nog inte ens SOG, utan var förmodligen vanliga värnpliktiga från någon Norrlandspluton som blivit beordrade att figure-ra som motståndare under övningen. Säkert en ganska spännande uppgift om det inte vore för att det regnade så förbannat.

Jag väntade tills de rundade hörnet av den sista byggnaden och försvann. Efter det riktade jag rödpunktsiktet mot den närmaste vägen in i staden. Jag kunde inte se några andra fiendepatruller, men det betydde inte att de inte fanns där. Gisslantagarna visste också att SIB-området stod ut som en bländande pärla i skogen. De hade ingen anledning att gå runt helt öppet och göra det enkelt för oss inkräktare. Deras uppgift var att visa på våra brister och inte att hjälpa oss att lyckas.

Det fanns ett antal gapande fönster i husen framför mig som kunde dölja vad som helst. Vilken väg jag tog spelade nästan ingen roll. Betong-komplexet stod i mitten.

Jag samlade mig, tog ett djupt andetag och smet in mellan de första husen. Inga larm, inga rop. Det fanns för många fönster för att jag skulle kunna täcka alla effekttvt, men jag hade vapnet redo för att kunna skjuta tillbaka om någon visade sig. Jag rörde mig så fort jag kunde utan att springa så att det klafsade om kängorna, smärtsamt medveten om hur utsatt jag var där under lamporna. Allt jag behövde nu var lite tur.

Jag höjde volymen på ljudförstärkarna i kåporna, men hörde inget annat än regndropparna mot gruset och ploppandet på hjälmen. Inga röster eller fotsteg. Jag smög vidare. Hade de andra rekryterna lyckats såhär bra? Jag hade ju *hört* skotts salvorna när de blivit upptäckta. Var fanns fienderna som de hamnat i strid med?

Tvåvåningshuset växte sig större framför mig. Det var väl där inne alla gömde sig. Varför sprida ut sig på de regniga gatorna när de kunde chilla där inne?

Till slut var det bara jag och betongkolossen. Den stod för sig själv, mörk av regnet.

Om alla var där inne handlade hela övningen om att rensa de olika rummen, och det var inget nytt. Problemet var att jag inte hade en aning om hur många fiender det rörde sig om. Jag följde mina år av inpräntade övningsmoment och repetitioner in i den mörka nedervåningen. De fick vinna över mig om de behövde, men ingen skulle få möjligheten att säga att jag sumpat det för att jag inte dög i strid.

Mörka nedervåningen?

Jag stirrade genom dunklet, endast upplyst av skenet från gatlyktor-na utanför. Det fanns lampor i taken och på väggarna, men de hade slagit av strömmen till byggnaden. Det gjorde mig bara ännu mer illa till mods och jag fällde ner bildförstärkaren på hjälmen så att jag fick den framför ögonen. Tryckte igång den. Allt hamnade i ett grönaktigt digitalt ljus.

Efter det fortsatte jag, långsamt nu, med försiktiga rörelser och alla sinnen vridna till max. Säkrade rummen med inövad metodik, trots den växande känslan att jag klivit rakt in i någons fälla. Varför var alla rummen tomma? De borde ha stormat in och stoppat mig för länge sedan.

Regnet skvalade mot gruset utanför. Skvätte in från de tomma fönstren och bildade polar på golven. Men inget annat hördes. Inga andetag, inga fotsteg från knarrande armékängor och inget rassel från vapen eller utrustning från tunga kroppar som smög i de angränsande rummen. Jag var helt ensam där inne.

Det fanns blöta fotspår och leriga avtryck på betonggolven från alla som rört sig genom bottenvåningen samma natt. Mina föregångare hade säkrat hörn och potentiella gömställen, precis som jag gjorde nu. Men det viktigaste var inte fotspåren som syntes utan de som inte gjorde det. Inte ett enda spår ledde tillbaka ut igen. Det betydde att de andra an-tingen lämnat byggnaden via en bakväg som jag inte hade hittat än, eller att de kastat sig ut genom något av fönstren, eller att sulorna på deras kängor plötsligt torkat, eller...

Litteratur

Eller att ingen har lyckats ta sig härifrån. Jag bet ihop och rörde mig framåt. Det här kändes inte rätt.

Jag hittade betongtrappan och siktade mot övervåningen. Antingen fanns gisslan där uppe, eller så hade jag gjort något korkat misstag någonstans.

Jag smög försiktigt uppåt. Placerade fötterna noggrant på varje trappsteg utan att släppa övervåningen med siktet. Det droppade om vapnet. Jag var nästan ljudlös.

De första rummen var lika håfullt tomma som resten av staden. Utanför fönstren och balkongerna väntade gatlyktorna och hustaken.

Jag nådde en sista dörr. En stängd dörr, ensam i sitt slag bland alla vidöppna dörrhål. Den var tjock av lagningar med silvertejp efter alla tidigare SOG-kandidater och värnpliktiga som brutit upp den. Jag tog ett djupt andetag.

Det kändes som om jag var på väg ut på en teaterscen inför en fullsatt publik.

Fem

Jag sparkade upp dörren och svepte in med vapnet uppe.

”NO! NO! NO, WHY ARE YOU COMING FOR ME?”

Jag visste inte vad som chockade mig mest. Var det den fastsurrade kvinnan som satt i en stol mitt i rummet med fötterna i ett hav av blod, eller det faktum att hon vrålat en filmreferens som jag kände igen men inte riktigt kunde placera?

Rummet var stort och fullt av sönderslagna möbler och högar med skrot, men jag hann knappt ta in hur det såg ut eftersom kvinnan i stolen tjöt så högt hon orkade. Ljudet studsade mellan betongväggarna. När jag rörde mig närmare såg jag inte bara allt blod som någon smetat över hennes söndertrasade M90-uniform, utan även läkarvagnen med bilbatteri, sladdar, kanyler, tänger, bormaskiner och blodiga knivar. Det stod en droppställning bakom stolen med en slang som gick in i armvecket med tejp och en riktig nål. En saltlösningsblandning med adrenalin eller liknande, avsedd för att hindra henne från att svimma.

Kvinnan stirrade på mig i klar panik. Försökte ta sig loss. Ryggade bakåt när jag närmade mig och vägrade sluta vråla. Det rann till och med blod ur mungipan på henne.

Det tog mig kanske tre–fyra dyrbara sekunder att intala mig att det inte var på riktigt. Men det fungerade inte helt. Och på något sätt gjorde den där kommentaren, skämtet eller vad det nu var som hon bräkt ur sig när jag bröt upp dörren, allting värre. Nu ylade gisslan så att det knast-rade i mina hörselkåpor. Ögonen var vita av panik, som på en kalv som precis blivit brännmärkt.

En bortglömd skräck sprack fram i bröstet som ett gammalt brustet operationsärr.

Jag rörde mig genom rummet på ren automatik. Säkrade hörnen och bråten av omkullvälta bord och stolar. Instruktörerna hade fuckat upp rummet för att göra uppgiften så svår som möjligt för oss. Det fanns ingen fängvaktare att döda. Bara den fängslade kvinnan, som vred sig så vildsint för att komma loss ur stolen att hon måste göra sig illa på riktigt.

Jag spottade på golvet och satte handen på radiosändaren.

”Kassian till Riot. Jag har hittat gisslan men hon är skadad. Utvärde-rar situationen. Invänta.”

”Uppfattat, Kassian. Vi inväntar.”

”Bort!” skrek kvinnan i stolen. ”Inte mer! Inte mer!”

Det vände sig i magen på mig. Jag insåg att jag nästan hyperventile-rade. Att jag fått saliv i hela käften som om jag var på väg att kräkas, och att kroppen pulserade fram kallsvett som blandades med regnvattnet. Jag spottade igen och satte mig på huk framför stolen. Om hon som spelade gisslan skulle hålla på med den här charaden var jag så illa tvungen att spela med.

”Sch”, sa jag. ”Jag är en vän. Jag är här för att ta hem dig. Jag tänker inte göra dig illa.”

Men det var lönlöst. Kvinnan skrek för mycket. När jag tog upp han-den för att röra vid henne droppade det blod från min stridshandske. Jag

upptäckte att jag satt i blodpölen. Någon hade öst fejkblod runt stols-benen, mer än jag först trott. Men det luktade inte fejk. Hela rummet stank av svett och död och metall. Jag hade känt de här lukterna förut.

Skriken var för mycket. Jag kände hur jag tryckte handen mot hennes mun. Fången gurglade och väste, men det blev en paus i vrålandet i alla fall. Jag kunde samla tankarna.

Gisslan såg ung ut, nu när jag fick chansen att inspektera henne närmare. Under trettio. Ingen från SOG, ingen som jag kände igen. Förmodligen en värnpliktig från samma pluton som ”terroristerna”. Eller så var hon med i hemvärnet. Jag hade stött på en liknande grej un-der lumpartiden, när ett gäng hemvärnssoldater kletat in sig själva med teaterblod och lagt sig runt en rykande övningsgranat. Min pluton skulle träna sjukvård på dem. Öva på att hantera personer som var chockade och skadade.

Men den här bruden spelade i en helt annan liga, och någon hade tagit sig tid att förbereda mardrömsscenariot. Hon hade djupa skärsår över bröstet och ansiktet. Brännsår runt öronen. Det stod en blåslampa och rykte på golvet intill stolen.

Jag förde ett par darriga fingrar till ett av såren. Hon tjöt av smärta, men det gick att skrapa bort färgen i alla fall. Det var bara på låtsas. Men det var allvar för mig.

”Lyssna på mig”, fräste jag och högg tag i hennes bakbundna arm med vänsterhanden. ”Jag heter Kassian och jag är operatör i Särskilda operationsgruppen. Jag tänker få ut dig härifrån. Men du måste lugna dig. Förstår du vad jag säger?”

Tjejen bara stirrade.

”Förstår du?”

Hon nickade. Blinkade genom blodet runt hennes ögon.

”Klarar du av att vara tyst om jag tar bort min hand?”

Jag fick en rad hetsiga nickningar och vågade mig på att släppa taget om kvinnans ansikte.

”Jag vill hem...”, viskade hon då.

”Vad heter du?” frågade jag.

”Madeleine Hansen. A9-bataljonen. Boden.”

”Okej, Madeleine. Jag heter Mattias Kassian. Nu ska du göra precis som jag säger.”